

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

ال-رء كَتَبَ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطِ الْعَزِيزِ
الْحَمِيدِ (1)

الف، لام، را. کتابی فرو فرستادیم ما آن را به سوی تو تا بیرون آوری مردم را از تاریکی
ها به سوی روشنی به اجازه پروردگار ایشان به سوی راه (خدای) غالب، ستوده. (1)
اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ صلى وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ (2)
خدائی آنکه برای او است آنچه در آسمان ها است و آنچه در زمین است. و وای برای
نامعتقدان از عذاب سخت. (2)

الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ
فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ (3)

آنانکه بسیار دوست می دارند زنده گانی دنیا را بر آخرت و باز می دارند از راه خدا و می
طلبند آن را کج. آنها در گمراهی دور اند. (3)

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ صلى فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَ
هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ (4)

و فرستادیم ما از پیغمبری مگر به زبان قوم او تا روشن سازد برای ایشان؛ پس می کند
گمراه خدا کسی را که می خواهد و می نماید راه کسی را که می خواهد. و او است غالب،
نهایت هوشیار. (4)

وَ لَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَ ذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ إِنَّ فِي
ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ (5)

و البته به یقین فرستادیم ما موسی را با نشانه های ما اینکه بیرون آور قوم خود را از
تاریکی ها به سوی روشنی و پند ده ایشان را به روز های خدا. هر آئینه در این است البته
نشانه ها برای هر شکیبای سپاس گذار. (5)

وَ إِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ
الْعَذَابِ وَ يُدَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَ يُسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَ فِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ (6)

و وقتی که گفت موسی برای قوم خود: به یاد بیاورید نعمت خدا را بر شما وقتی که نجات داد
شما را از مردم فرعون، می رساندند به شما عذاب سخت و می کشتند پسران شما را و می
گذاشتند زنده زنان شما را. و در این حال شما آزمائشی بود از پروردگار شما بزرگ. (6)

وَ إِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ صلى وَ لَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ (7)

و وقتی که اعلام کرد پروردگار شما که البته اگر شکر کردید شما البته بیشتر دهم شما را؛ و

البته اگر ناسپاسی کردید هر آئینه عذاب من البته سخت است. (7)
وَ قَالَ مُوسَىٰ ۖ إِن تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَمِيدٌ (8)

و گفت موسی: اگر نامعتقد شوید شما و کسی که در زمین است همه یکجا پس هر آئینه خدا البته بی نیاز، ستوده است. (8)

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَ ثَمُودَ ۖ وَ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ ۖ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ ۗ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي ۖ أَفْوَاهِهِمْ وَ قَالُوا ۖ إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ ۖ وَ إِنَّا لَفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ (9)

آیا نیامده است به شما خبر آنان از پیش شما قوم نوح و عاد و ثمود، و آنان از بعد ایشان؟ نمی داند ایشان را مگر خدا. آمدند ایشان را پیغمبران ایشان با دلایل روشن و معجزه ها پس باز گردانند دست های ایشان را در دهن های ایشان و گفتند: هر آئینه ما نا معتقد هستیم به آنچه فرستاده شدید به آن و هر آئینه ما البته در شبهه هستیم از آنچه می خوانید ما را به سوی آن شبهه اندازنده. (9)

قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَفِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ ۖ يَدْعُوكُمْ لِيُبْعَثَ لَكُمْ مِنْ دُونِكُمْ وَ يُؤَخَّرَكُمْ إِلَيْهِ ۖ أَجَلٌ مُسَمًّى ۖ قَالُوا ۖ إِن أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتُونَا بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ (10)

گفتند پیغمبران ایشان: آیا در باره خدا شبهه است آفریننده آسمان ها و زمین؟ می خواند شما را تا پیامرزد برای شما از گناهان شما و می دهد وقت شما را تا مدت معینی. گفتند: نیستید شما مگر انسانی مانند ما می خواهید آنکه باز دارید ما را از آنچه بود می پرستید پدران ما پس بیاورید ما را دلیلی روشنی. (10)

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ وَ لَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۖ وَ مَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۖ وَ عَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ (11)

گفتند برای ایشان پیغمبران ایشان: نیستیم ما مگر انسانی مانند شما ولیکن خدا می نهد منت بر هر که می خواهد از بنده گان خود؛ و نیست برای ما آنکه بیاوریم شما را حتی مگر به اجازه خدا. و بر خدا پس باید اعتماد کنند ایمان آورنده گان. (11)

وَ مَا لَنَا إِلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَ قَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا ۖ وَ لَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَا ءَادَيْتُمُونَا ۖ وَ عَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ (12)

و چیست برای ما آنکه نکنیم اعتماد به خدا و به یقین او رهنمائی نموده است ما را راه های ما را و البته شکیبائی می کنیم ما بر آنچه اذیت می کنید ما را. و بر خدا پس باید اعتماد کنند اعتماد کننده گان. (12)

وَ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا ۖ فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهَلِكَنَّ الظَّالِمِينَ (13)

و گفتند آنانکه نامعتقد شدند برای پیغمبران ایشان: البته بیرون کنیم شما را از سرزمین ما یا البته برگردید در دین ما؛ پس وحی فرستاد به سوی ایشان پروردگار شان که البته هلاک کنیم ما ستم گاران را. (13)

وَ لَنُسْكِتَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ذَٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَ خَافَ وَعِيدِ (14)

و البته مسکن دهیم شما را در زمین از بعد ایشان. این برای کسی است که بترسد از مقام من (ایستادن به حضور من) و بترسد از تهدید من. (14)

وَ اسْتَفْتَحُوا وَ خَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ (15)

و طلب فتح و پیروزی کردند (پیغمبران) و زیان مند شد هر متکبر دشمن حق و حقیقت. (15)

مَنْ وَرَاءَهُ جَهَنَّمَ وَ يُسْقَىٰ مِنْ مَّاءٍ صَدِيدٍ (16)

از وراء او (پیش روی او) دوزخ است و می شود نوشانیده از آب زردآب. (16)

يَتَجَرَّعُهُ وَ لَا يَكَادُ يُسِيغُهُ وَ يَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَ مَا هُوَ بِمَيِّتٍ سَلِيٍّ وَ مِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ (17)

جرعه، جرعه می نوشد او را و نباشد نزدیک که فرو برد آن را و بیاید او را مرگ از هر جانب و نباشد او مرده؛ و از وراء او (پیش روی او) عذاب سخت است. (17)

مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ سَلِيٍّ أَعْمَلُوهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ سَلِيٍّ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ذَٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ (18)

مثال آنانکه نامعتقد شدند به پروردگار شان؛ کردار های شان مانند خاکستری است که می وزد به شدت به آن شمال (باد) در روز طوفانی؛ نمی توانند از آنچه به دست آوردند بر چیزی. این است آن گمراهی دور. (18)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَ يَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ (19)

آیا ندیدی اینکه خدا آفریده است آسمان ها و زمین را به حق؟ اگر بخواهد از بین می برد شما را و می آورد آفرینشی نوی. (19)

وَ مَا ذَٰلِكَ عَلَىٰ اللَّهِ بِعَزِيزٍ (20)

و نیست این بر خدا دشوار. (20)

وَ بَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعْفَىٰ - وَ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا - إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُّعْتَدُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهَدَيْنَاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرُ عَنَّا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيصٍ (21)

و حاضر شدند پیش خدا همه یکجا پس گفت ضعیفان برای آنانکه بزرگ می دانستند خود را: هر آئینه ما بودیم برای شما تابع پس آیا هستید شما دفع کننده گان از ما از عذاب خدا از

چیزی؟ گفتند: اگر هدایت می کرد ما را خدا البته هدایت می کردیم شما را؛ برابر است بر ما که بیتابی کنیم یا شکیبائی نمائیم نیست برای ما از راه نجات. (21)

وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَ الْحَقُّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ صلى وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي صلى فَلَا تَلُمُونِي وَلَا لُومُوا صلى أَنْفُسَكُمْ صلى مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِخِي صلى إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ صلى إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (22)

و گفت شیطان چون فیصله کرده شد کار: هر آینه خدا وعده کرد شما را وعده راست و وعده کردم من شما را پس خلاف وعده کردم شما را؛ و نبود مرا بر شما از تسلطی مگر اینکه بخواندم شما را پس جواب دادید مرا؛ پس نکنید ملامت مرا و ملامت کنید نفس های خود را؛ نیستم من فریادرس شما و نیستید شما فریادرس من؛ هر آینه من انکار کردم به آنچه شریک کردید مرا از پیش. هر آینه ستم گاران برای ایشان است عذاب درد دهنده. (22)

وَأَدْخِلَ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ صلى تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ (23)

و درآورده شدند آنانکه ایمان آوردند و کردند کار های شائسته به بوستان های که می رود از زیر آنها دریا ها همیشه در آنها به فرمان پروردگار شان؛ دعای خیر ایشان با یکدیگر در آنها سلام بود. (23)

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ (24)
آیا ندیدی چگونه زد خدا مثال سخن پاکیزه را مانند درخت پاکیزه؟ ریشه اش استوار و شاخه اش در آسمان. (24)

ثُوتِي صلى أَكَلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا صلى وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ (25)
می دهد میوه های خود را هر زمانی به فرمان پروردگارش. و می زند خدا مثل ها را برای مردم تا باشد ایشان پند پذیر شوند. (25)

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ (26)
و مثال سخن ناپاک مانند درخت ناپاک برکنده شده از بالای زمین است، نیست برای او از استقراری. (26)

يُنَبِّئُ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ صلى وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ صلى وَ يَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ (27)

می سازد استوار خدا آنان را که ایمان آوردند با سخن محکم در زنده گانی دنیا و آخرت؛ و می سازد گمراه خدا ستم گاران را. و می کند خدا آنچه می خواهد. (27)

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَةَ اللَّهِ كُفْرًا وَ أَحْلَوْا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ (28)

آیا ندیدی به سوی آنانکه عوض کردند نعمت خدا را به کفر (ناسپاسی و نامعتقدی) و در

آوردند قوم خود را به سرای هلاکت؟ (28)

جَهْتُمْ يَصْلُونَهَا صلى وَ بئسَ الْقَرَارُ (29)

دوزخ، درآیند و بسوزند در آن؛ و بد جایگاه است. (29)

وَ جَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ صلى قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ (30)

و ساختند برای خدا همتا ها تا گمراه کنند از راه او. بگو: بهره مندی کنید پس هر آئینه

بازگشت شما به سوی آتش است. (30)

قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ يُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَ عَلَانِيَةً مِّنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ

يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَ لَا خِلَالَ (31)

بگو برای بنده گان من آنانکه ایمان آورده اند: برپا دارید نماز را و خرج کنید از آنچه

روزی داده ایم ایشان را پنهان و آشکارا از پیش اینکه بیاید روزی که نباشد خرید و فروش

(تجارت) در آن و نه دوستی و رفاقت. (31)

اللَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ صلى

وَ سَخَّرَ لَكُمْ الْفَلَكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِ صلى وَ سَخَّرَ لَكُمْ الْأَنْهَارَ (32)

خدا آنکه آفرید آسمان ها و زمین را و فرو فرستاد از آسمان آب را پس بیرون آورد به آن

از میوه ها روزی برای شما؛ و خدمت گذار ساخت برای شما کشتی را تا برود در بحر به

فرمان او؛ و خدمت گذار ساخت برای شما جوی ها را. (32)

وَ سَخَّرَ لَكُمْ الشَّمْسَ وَ الْقَمَرَ دَائِبِينَ صلى وَ سَخَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَ النَّهَارَ (33)

و خدمت گذار ساخت برای شما آفتاب را و مهتاب را همیشه دوره کننده گان؛ و خدمت گذار

ساخت برای شما شب را و روز را. (33)

وَ ءَاتَاكُمْ مِّنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ، وَ إِن تَعْدُوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا صلى إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ (34)

و داد شما را از هرچه خواستید از او. و اگر بشمارید نعمت (های) خدا را نتوانید شمار آن

ها را. هر آئینه انسان البته ستم گار، ناسپاس است. (34)

وَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ ءَامِنًا وَ اجْنُبْنِي وَ بَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ (35)

و وقتی که گفت ابراهیم: پروردگارا! بگردان این شهر (مکه) را با امن و دور نگاه دار مرا و

پسرانم را از اینکه بپرستیم بتان را. (35)

رَبِّ إِنَّهُمْ أَضَلُّنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ صلى فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي صلى وَ مَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ

(36)

پروردگارا! هر آئینه ایشان گمراه ساخته اند بسیاری از مردم را؛ پس کسی که پیروی کند

مرا پس هر آئینه او از من است؛ و کسی که نافرمانی کند از من پس هر آئینه توئی آمرزنده،

با رحم. (36)

رَبَّنَا إِنِّي - أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْتِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي - إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ (37)

پروردگار ما! هر آینه من سکونت دادم از اولاده خود در دره بدون صاحب زراعت نزد خانه تو المحرم، پروردگار ما تا برپا دارند نماز را، پس بساز دل های از مردم را میلان به سوی ایشان و روزی ده ایشان را از میوه ها تا باشد ایشان سپاس گذاری کنند. (37)

رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ (38)

پروردگار ما! هر آینه تو میدانی آنچه پنهان می کنیم و آنچه آشکار می کنیم. و نمی شود پنهان بر خدا از چیزی در زمین و نه در آسمان. (38)

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ (39)

ستائش و سپاس برای خدا است، آنکه بخشید برای من در کلان سالی اسماعیل را و اسحاق را. هر آینه پروردگار من البته شنونده دعا است. (39)

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ (40)

پروردگارا! بساز مرا برپا دارنده نماز و از اولاده من. پروردگار ما! و بپذیر دعا مرا. (40)

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ (41)

پروردگار ما! بیامرز برای من و برای پدر و مادر من و برای ایمان آورنده گان روزیکه برپا می شود حساب. (41)

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَفْلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ (42)

و نپندار خدا را بی خبر از آنچه می کنند ستم گاران. جز این نیست که می دهد وقت ایشان را تا روزی که بی حرکت می ماند در آن چشم ها. (42)

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْتِدْتُهُمْ هَوَاءً (43)

شتابان، بلند کننده گان سر های شان را، بر نمی گردد به سوی ایشان چشم های ایشان؛ و دل های ایشان خالی. (43)

وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرِنَا إِلَى - أَجَلٍ قَرِيبٍ نَجِبْ دَعْوَتِكَ وَتَتَّبِعِ الرَّسُولَ فَمَا لَمْ تَكُونُوا - أَفْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلِ مَا لَكُمْ مِنْ زَوَالٍ (44)

و بیم ده مردم را روزی را که می آید به ایشان عذاب پس می گویند آنانکه ستم کردند: پروردگار ما! وقت ده ما را تا مدت نزدیکی جواب دهیم خواندن ترا و پیروی کنیم پیغمبران را. آیا نبودید شما که قسم می خوردید از پیش که نیست برای شما از زوال (پایان)؟ (44)

و سَكَنْتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا - أَنْفُسَهُمْ وَ تَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَ ضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ

(45)

و ساکن شدید شما در منزل های آنانکه ستم کردند نفس های خود را و روشن شد برای شما که چگونه کار کردیم ما به ایشان و زدیم برای شما مثال ها. (45)

وَ قَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَ عِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ وَ إِنْ كَانْ مَكْرُهُمْ لِيَنْزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ (46)

و به یقین دسیسه کردند دسیسه ایشان را و نزد خدا است دسیسه ایشان و اگر باشد دسیسه ایشان تا نابود شود از آن کوه ها. (46)

فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلَفًا وَ عِدَّةَ رُسُلِهِ ^{مَعْلِي} إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ (47)

پس مپندار خدا را خلاف کننده و عده اش پیغمبرانش را. هر آئینه خدا غالب، صاحب انتقام (و جزا) است. (47)

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَ السَّمَوَاتُ ^{مَعْلِي} وَ بَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ (48)

روزیکه عوض کرده می شود زمین به غیر زمین و آسمان ها (نیز)؛ و حاضر شوند برای خدای یگانه، مسلط. (48)

وَ تَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقْرَنِينَ فِي الْأَصْفَادِ (49)

و بینی گناه گاران را آن روز دست و پا بسته در زنجیر ها. (49)

سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطْرَانٍ وَ تَغْشَىٰ أُجُوهَهُمُ النَّارُ (50)

لباس های ایشان از قیر و بپوشد روی های ایشان را آتش. (50)

لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (51)

تا جزا دهد خدا هر نفسی را آنچه به دست آورد. هر آئینه خدا سریع است در حساب گرفتن. (51)

هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَ لِيُنذَرُوا بِهِ ^{مَعْلِي} وَ لِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ وَ لِيَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ (52)

این اعلامیه است برای مردم و تا بیم داده شوند به آن و تا بدانند که جز این نیست که او (خدا) پروردگار یگانه است و تا پند پذیر شوند صاحبان خرد. (52)